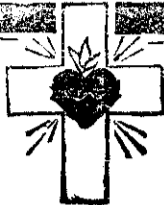

Duminica

Organ de propagandă religioasă și morală.
Organ informativ al AGRU-lui din Eparhia
Maramureșului

Biroul de distribuire: Librăria Asociațiunii
Sighet, Piața Unirii No. 25.

Prețul unui exemplar: 2 Lei.

Redactor responsabil: T. Berinde

Abonamentul pe un an: 100 Lei.

Anul nou

„Ca umbra trecătoare
este viața noastră” (Inje-
lep. 2, 5).

Privind în jurul nostru vom vedea câți lipsesc dintre noi din aceia cari la începutul anului trecut petreceau zilele vieții sănătoși și veseli, iar azi dorm somnul cel de veci în recele mormânt!? Câți sunt de aceia, cari cu un an înainte erau încă fericiți și mângâiați, iar azi sunt în des-nădejde! Câți sunt de aceia, cari la începutul anului trecut se legănau în bra-

...ant orfani amăra-
vizajii la mila străinilor!
Câți părinți își deplâng
odorul inimei lor de care
i-a despărțit soarta?

Intreaga omenire de pe
plaiurile pământului, mic
și mare, tânăr și bătrân,
avut și sărac, domnitor și
supus se adună în pragul
anului nou ca să cetească
că ce soarte, ce fericire
sau ce nefericire îi așteaptă.

Câtă credință înșelată,
nădejde neimplinită și ilu-
zii nerealizate nutrite față
de lume sau stins cu anul
trecut.

Prăznuim ziua care ne
aduce aminte că suntem
trecători. „Păziți zilele,
lunile, timpurile și anii”.
(Galat 4, 10) Deci se cade
ca în anul nou să ne folo-
sim de toată ziua, de tot
ceasul și de orice clipă
ce trece pentru ca așa
făcând și trăind după voia
lui Dumnezeu să avem un
an fericit și pe pământ și
în ceruri.

Pătrunzând în sufletul
nostru să căutăm vrednicia
faptelor noastre din anul

ce trece și ce avem de
făcut cu prima zi a anului
nou. Inimă am avut, oare
fosta aceia vatra iubirii
cătră Dumnezeu și dea-
proapele nostru, sau am
urât pe Dumnezeu și am
iubit lumea, iar inima
noastră a fost stăpânită de
ură, pismă și izbândă față
de deaproapele nostru?
Implinim virtutea milei și a
îndurării față de săraci și
încercații sorții? Sau în
loc să ne miște inima de
piatră lacrimile lor stoarse
prin foame și golătate,
acelea ni-se păreau a fi
mărgăritare și din suspinele

...prin neleguiri ne-
... și altele nebăgând
în... a cuvintele Dom-
nului. „Flămând am fost
și nu mi-ai dat se mănânc,
ir... etat am fost și nu
mi-ai dat de beut, gol am
fost și nu mi-ai îmbrăcat”.

Unde sunt anii aceia
când oamenii trăiau în
bunăînțelegere, în unire și
dragoste, se iubeau unul
pe altul, respectau averea
deaproapelui, nu se pis-
muiau, erau frați adevărați?
Sau stins acei ani fericiți
în noianul veșniciei! În
desnădejdea vieții și a
încurcărilor zilei auzim
cuvântul lui Isus „Poruncă
nouă vă dau vouă, ca să
vă iubiți unul pe altul,
cum v'am iubit eu pe voi”.
(Io. 13, 3).

Să începem o nouă
viață cu o credință mai
vie și cu dragoste mai
sfântă față de fericirea și
mântuirea sufletului nostru.

Dacă ne vom spăla
haina sufletului în lacrimile
pocăinței părintele cel îndu-
rurat ne va primi în bra-
țele sale și ne va cinsti

cu inelul dragostii Sale
celei cerești.

Un an nou, o viață
nouă.

An nou fericit vouă
pruncilor nevinovați, adu-
nați-vă în jurul blândului
Cristos să vă binecuvinteze
și să reverse preste voi
darul dragostei sale! An
nou fericit vouă tinerilor
floarea neamului și a sfintei
Biserici, rugați-vă lui Cris-
tos, ca să reverse florile
scumpe ale tinereței
tre cu darul cerului

...le apere de brumă veste-
zitoare a deșertăciunilor

...ris-

...curătea-

...a vieții de petele
păcatelor, ca familia voastră
să crească și trăiască numai
în virtute creștinească! An
nou fericit vouă bătrânilor
poate că anul acesta va
fi cel din urmă ochi în
lanțul lung al vieții voas-
tre. Cereți dela Cristos
darul păcii și al sfintei
pocăințe.

An nou fericit scumpă
Tară Românească dragos-
tea și grija Provedinței
Divine să împrăștie norii
celi negri de pe orizontul
vieții tale.

An nou fericit sfântă
maică biserică, conducă-
torul corăbiei Tale Cristos
va porunci valurilor, și o
va conduce naia Ta împo-
vorată de mărgăritarele
ispășanii sufletelor cătră
limanul chemării sale mă-
rețe! An nou fericit vouă
norminte ale eroilor și
trăbunilor noștri, părinților
și fraților și tuturor crești-
nilor cari dormiți somnul

...afirmăm...
făsară peste voi zorile aurii
ale învierii venitoare. —

Atotputernice Dumne-
zeule care ai revărsat
asupra noastră zorile aces-
tui an nou, revarsă în
inimile noastre a tuturora
iubirea Ta cea sfântă pen-
tru a trăi înspre fericirea
și mântuirea sufletului nos-
tru și înspre înflorirea nea-
mului și a Țării.

L. Sângeorzan

A distruge și a se distruge

Tacitus Publ. Corn. cel mai
mare istoriograf roman n. între
55—56, m. după 117 d. Hr.
are drept când caracterizează
lumea astfel, zicând: „Corrum-
pere et corrumpi. Saeculum est”.
adecă: „A distruge și a se dis-
truge. Aceasta e lumea”. E o
precizare teribilă, din gura unui
laic, deodată însă și un ade-
văr, nimerit în plin. E deajuns
ca să privim numai în jurul
nostru, în acest cerc atât de
îngust, până unde ajunge pri-
virea proprie și vom vedea
că omenirea cu pași repeziți
merge spre pierrea sa proprie.
Minciuna își ține banchetul
triumfal. Azi numai beuturile,
banul și sărutul au valoare.

Abea ne întâlnim cu vre-o față
deschisă, senină. Risete înaintea
noastră, risete la spatele noastre.
De a dreapta chiuituri, de a
stânga târguieli, iar deasupra
capului nostru mugesc aparate
radiofonice reclamându-se,
nimerind uneori și câte un
adevăr, când ne spune de
exemplu că: „De multe ori am
greșit viața, însă pe când ob-
servăm s'a și sfârșit...”

Omenirea însă nu vrea să
recunoască nimica. Omenirea
cu fața vopsită să îmbuibeste
și ziua și noaptea. Chiar și
acela care azi, poate că
observat acest desfrâu
liptic, mâine intră în hora celor,
cari și au pierdut capul și se

aturi de aceștia
n bufeturi și loca-
nexe. Asaltează tere-
sportive, de aici apoi
ematografele și rîde rînjind
atîsfăcut în fața muncitorului
istovit, ca și când el ar ținea
în mâini cheile fericirii veșnice
și nu deaproapele său, care se
roagă lucrînd, ziua și noaptea.

Nici când aceasta lume, cu
cap zburlit n'a avut atît lipsă
de sf. Ioan Botezător, ca azi.
La fiecare colț de stradă, ar
trebui să înălțăm o Columnă
opritoare (prăjină) de pe malul
Iordanului, ca să bubuie în
urechile asurzite pentru ori ce
treabă bună, omului sătul de
viață, acest mare averisment:
Omule! Desbracă-te din mulți-
mea titlurilor tale sonore, din
zdrențele, blanele persiane,
opincile, ciobotele rusești, din
pânzăturile, sirincile multe, din
cojoacele tale și află-te din
mulțimea lor, pe tine însuși, în
ființa ta reală! Privește în jurul
tău și vezi!

Adevărurile evangelice au
de luptat cu prea mulți pur-
gasi. Mii și mii de aceștia trag
veșmântul de pe omul zelos
și evlavios. De sute și sute de
ori aflăm jerife făcute pe lângă
drumul Iericonului. Nu le-a me-
rămas nimica din ce aveau,
decît cunoștința realității des-
verate și pofta, ca în-

spirituală nu pretinde ca să
astupăm ferestrele. Nici ale pa-
latelor, nici cele ale căsuțelor
săracilor. Nici Hristos nu s'a
rugat în cameră fără ferestri.
Trebuie însă ca să ținem seamă,
ca fereastra să servească scopul
pentru care s'a făcut, între
altele, ca prin acelea să privim
și spre ceriu.

Apostolul vieții spirituale,
poate tolera balconul pe casă,
în fine și acest loc, ce abea că
are un stînjîn patrat, e în slujba
„Vieții” dar trebuie să grijască
ca și de pe acest balcon, să se
propovăduiască aceeaș predică,
ca și de pe amvon la biserică.
Nu e chiar necesar să dăm foc
aranjamentelor mai luscuroase,
nici covoarelor persiane. Trebuie
numai să socotim, că și aceste
locuințe să fie papineria bucu-
riilor curate, iar nu
gruețele voluptăților senzuale,
putrede.

Viața nu e păcătoasă, numai
oamenii sunt păcătoși. Nu e
deci permis să blestemăm viața,
bunul Dumnezeu a contemplat
viața de frumoasă, oamenii o
cârpolesc numai, în special
aceia, care numai atunci se
notă pentru de vederea cerului
nostru, dacă întăiu au
o cină copioasă, au
noapte întreagă.

Să nu permitem, ca viața
să fie deformată. Să fim noi
voioși tobi și ai vieții. Să fim
noi cu fețe senine herolzii vieții.
Să fim noi frunții vieții. Să
vestim cu ochi și inimă curată,
că bucurie demnă de om, nu
infloresce aiurea, decît numai
pe câmpurile evangelice. Aiurea
necăiri!

Să credem în aceasta a
noastră misiune. Să nu ne des-
curajăm, crezând că la aceasta
misiune nu s'er potrive îmbră-
cămîntea noastră laică, ponosită
în munca zilnică. Să nu pierdem
voia, pentru că aceasta apostolie
nu prescrie vre-o uniformă
purpurie, nici una de paradă,
la aceasta acțiune apostolică
nu avem lipsă de altceva decît
numai să radiceze depe fața
noastră credința misiunii apos-
tolice!

Să nu uităm nici pe o clipită,
ca până când dincolo „distrug
și se distrug” noi de dincoace
trebuie să „edificăm și să ne
edificăm”. Să fim lucrători spe-
cializați ai spiritualității. Și să
nu scăpăm nici când din vedere,
că acela care vrea să fie zidar,
între păreții Vaticanului, acela
trebuie să ia cu sine pe stativă
și „sufletul”.

Traducere.

citirei scrisorii Papii, prin care
condamnă învățătura lui Eutihie:
„Aceasta este credința părinților,
aceasta este credința apostoli-
lor... Petru a vorbit aceste prin
Leo” (papa).

Recunoașterea puterii de
iurisdicție primățială a Papii se
vede și din faptul, că părinții
adunați la acest săbor au rugat
pe Papa ca să aproabe acest
canon (28). Iată cuvintele să-
borului: „Ne rugăm dară, cins-
tește hotărârea noastră și prin
aprobarea Ta și precum noi
am dovedit cea mai deplină a
noastră unire cu capul în ceea ce
privește decretul său minunat,
așa întors capul, să deie fiilor
săi ceea ce se cade... Iar ca să
pricepsi, că noi nu am lucrat
din interes sau ură față de
cineva, ci că mînați de voința
lui Dumnezeu am adus hotărâ-
rile noastre, iată că întreg
cuprinsul pertractărilor noastre,
lam adus la cunoștința voastră,
spre asigurarea noastră, spre
dovedirea sincerității noastre;
cât și spre a câștiga întărirea
și aprobarea Ta”.

Cine nu vede din cuvintele
de mai sus superioritatea Papei
chiar și peste conciliul ecumenic?
Căci conciliul din Calcedon
a fost și este recunoscut și de
ortodocși ca ecumenic și totuși
a cerut aprobarea Papei. Dacă
n'er fi recunoscut superioritatea

Originea autocefaliilor

...sunt, și înșiși sa-
răzbunăm prin angășie.

A distruge și a se distruge!

Aievea, aceasta este viața!

Nouă însă nu ni e permis,
ca să ne oprim la simpla cons-
tatere a acestei situații. Evange-
lia altcum înțelege viața. În
ochii lui Hristos viața e: „ținută
regească”, că doară suntem cu
toți fiii lui Dumnezeu. Fiii lui
Dumnezeu, nu pot fi desordo-
nați nici indisciplinabili. Noi
trebuie să ridicăm viața iarăși
la aceeaș înălțime, de unde l'au
tras în adâncime. Viața trebuie
să o înălțăm, să fie „Viața”!
Trebuie să destilăm amestecă-
tura aceasta lumească și să o
servim astfel, ca să fie gustoasă.
Viața destilată nu este alt
ceva decît viața spirituală!

Acela care trăește viața
spirituală, acela e apostolul
Vieții Mari. Acest om e anti-
podul—contrariul—părerii celui,
care și are de deviză: Nu voi
servi lui Dumnezeu! Noi cu
plăcere trebuie să servim atît în
timp, ca și în spațiu Prea Inal-
tului. Aceasta slujbă se clădește
pe folosința inimioasă a cărti-
celeii de rugăciuni. Acelui care
vrea să trăiască viața spirituală,
nu i e indispensabil să stîngă
toate policandrele, toate cînde-
lele, nici în palate nici în co-
dar trebuie să se îngrijească,
subt acele să nu fie
desfrînați, ci să se lucreze.

Să nu ne speriem! Viața

5. Oua...
liului din Calcedon (

de înălțare a Constantinopolului
se manifestă din nou și mai
pronunțată. Prin canonul 28 al
acestui conciliu, care nu este
altceva decît explicarea și pre-
cizarea canonului 3 Constanti-
nopolitan (381), intenția bizanti-
nilor se dă pe deplin pe față.

Iată cum sună canonul 28
Calcedonian: „Urmînd în toate
hotărârile sfinților părinți și re-
cunoscînd canonul acesta cel
citim, făcut de 150 de episcopi
preaiubiți lui Dumnezeu... de-
cidem și hotărîm iarăși în privința
prerogativei preasfîntei biserici
a acestei catăți a Constantinopo-
lului, Roma nouă.

Căci sfinții părinți au dat,
după cuviință, prerogative (fa-
voruri) scaunului Romei vechi,
ca cetate împărătească.

Conduși de acelaș motiv,
după care cei o sută cincizeci
de episcopi au dat același pre-
rogative preasfîntului scaun al
Romei nouă, găsind a fi pe
dreptul, ca cetatea, care are
onoarea de a fi reședință îm-
păratului și senatului, și care
este egală în prerogative (rang)
cu Roma veche imperială, să
fie înaintată la acelaș rang, în
afacerile bisericesti și să devie
a doua după ea”.

Precum vede oricine, acest

teolog absolv
nare)

canon nu este altceva
dezvoltarea canonului
Constantinopolitan. Aci se spune
lămurit și precis, că episcopul
din Constantinopol deaceia vrea
titlul de patriarh și să fie al
doilea în rang după Papa, deci
superior tuturor celorlalți episcopi
și patriarhi, fiindcă acum Cons-
tantinopolul este și centrul îm-
periului. Deci episcopii din Cons-
tantinopol erau de credință că
centrul puterii bisericesti este
legat de centrul puterii lumești.
Absurditatea acestei credințe
bizantine n'o mai arăt acum,
fiindcă am dovedit-o mai înainte,
când m'am ocupat cu canonul
3 Constantinopolitan. Aci doar
atît mai am de adăugat, că în
acest canon se cere gradul doi
după Roma, nu numai în ce
privește onoarea (ce s'a cerut
la Constantinopol în can. 3 și
nu s'a aprobat), ci și în ce pri-
vește puterea de iurisdicție.

Deci precum vede oricine și
pe acest canon, nu se pretinde
o putere de iurisdicție superioară
Papei și nici măcar egală, ci
numai ca episcopul din Cons-
tantinopol să fie al doilea în
grad după Papa.

Puterea primățională de iu-
risdicție a Papei s'a recunoscut
în acest sinod (Calcedon 451)
cu vîrf și îndesat. Iată cum
exclamă acest sobor în urma

...a aprobarea l. 9/12

Tot această superioritate a
Papei reiese și din faptul că
episcopul de atunci din Cons-
tantinopol, Anatoliu, trimite la
Papa o scrisoare, prin care l-
roagă să întărească canonul 28
din sinodul Calcedonian, deoa-
rece aceasta este dorința îm-
păratului, a senatului, a clerului
și a poporului și cinstea ce-
va face o Papa prin aceasta
aprobare, va socoti-o ca o moș-
tenire de scaunul Romei.

La toate aceste rugăminți
ale conciliului, episcopului și
împăratului, Papa însă răspunde
în mod negativ, dojenind tot-
odată pe episcopul Anatoliu
pentru ambiția sa deșartă. Ase-
menea răspunde și împăratului
Marcian și împărătesei Pulheris,
explicându-le și motivele pentru
care nu poate aproba acest
canon.

La această dojană a Papei
iată ce răspunde episcopul Ana-
toliu: „Cu privire la cele ce
s'au întărit în sinodul de curînd,
ținut la Calcedon, în favorul
scaunului Constantinopolitan,
să fie asigurată Preasfîntia Ta,
că nu s' de vină eu, care puru-
rea am dorit liniștea și pacea,
încă din tinerețe iubind smerenia;
ci clerul bisericii Constantino-
polului.. este acela, care a
nutrit, această dorință, rezer-
vându-se de acum toată pute-

rea și întărirea celor întâmplate vocii Preasfinției Tale..."

Deci poate vedea oricine, că din cele de mai sus reiese clar, că episcopii din Constantinopol și din întreg răsăritul, erau conștienți de puterea supremă de jurisdicție a Papii, peste întreaga biserică a lui Hristos, însă ambiția și orgoliul lumesc îi zgândărea mereu.

Acest canon (28) Calcedonian nefiind aprobat de Papa, nu este introdus nici într-o carte de canoane, până pe timpul lui Fotiu, când acest om cu o inteligență de șarpe, dar și cu o viclenie de vulpe, îl utilizează pentru a se putea mai ușor descotorosi de Papa.

(Va urma)

Anul nou

Ca un vis, a mai trecut un an; și — ca dintr'un vis, — n'a mai rămas din el decât amintirea; cu timpul va dispărea și ea, și la urmă vom constata că din anul 1938, n'a mai rămas nimic! Până ne este încă vie în minte, amintirea anului trecut, se împune un bilanț, pentru a ne da seamă de profit și mai ales de... pierderi.

Moartea, — ce are trecere în palate cașin bordee — a făcut și de astădată ravagii. — Câte familii nemângăiate, câte morminte proaspete, câți orfani! Dar toate acestea — nimic, față de adevăratele pierderi, cari privesc veșnicia! Câte suflete cari au început anul, — decurând trecut, — în pace cu Dumnezeu, și l-au sfârșit în cea mai acerbă dușmănie! Câți păcătoși nu s'au îndepărtat și mai tare — poate pentru totdeauna — de Dumnezeu!

Și de ce toate acestea? Oare Dumnezeu nu ne-a dat cași până acum, darurile și ajutoarele Sale? Ba da, dar noi se vede că n'am conclucrat cu ele și-am fost insensibili la chemările de sus! Totuși nerecunoștința noastră n'a putut întrece bunătatea și milostivirea lui Dumnezeu și El ne facem un nou dar, — dându-ne încă timp pentru a ne întoarce.

Da, pentru a ne lucra mântuirea, ne dă Dumnezeu noul an și nu pentru a-l pierde zadarnic, cum poate că l-am pierdut pe cel de curând trecut...?!

Trebuie să întrebuițăm bine timpul, pentru că-i prețios! Fiecare moment ce-l trăim noi oamenii, pe Mântuitorul l-a costat vărsarea sângelui său prețios pe Cruce și un moment ajuns pentru a ne câștiga împărăția cerului sau a iadului — dupăcum vom voi noi înșine! Așa, înțelegem de ce sf. Alfons de Liguori ori sf. Filip Neri, au făcut vot că nu vor pierde în zadar, nici-un sfert de ceas din viața lor!

Dar pe lângă asta, timpul mai e scurt — „umbră trecătoare” — cum zice Înțeleptul. Deaceia, nimeni să nu se lege cu toată inima numai de onoruri, plăceri sau bunătați trecă-

IMPREUNA CU BISERICA

Gânduri despre: Timp

— Lucru ciudat: diavolul socotește ca timp scurt viața noastră și de aceea nu lasă să

treacă nici un moment din zi sau din noapte, fără să ne ispitească. „Diavolul — zice sf. tenacitatea unei furcii — ce a urcat de două sau de trei ori, lemnul din atropierea cotului — a reluat lupta și a câștigat o victorie strălucită! — Pe noi să ne entuziasmeze încrederea în bunătatea lui Dumnezeu; cu ajutorul Lui, în anul nou al cărui prag l'am trecut, ne putem câștiga asigurarea fericirii veșnice!

— Despre sf. Ioan Bosco se istorisește că într-o seară — pe când mergea spre casă — a fost acostat de o ceată de derbedei, cari cunoscându-i viața sfântă, i-au cerut să-le spună numerele câștigătoare, la apropiata tragere a unei loterii. Ne având încotro, sfântul le spune că vor ieși câștigătoare numerele: 10 și 5. Auzind aceasta derbedeii se îndepărtează bucuroși, hotărâți să cumpere încă a doua zi, lozurile cu numerele pe cari le spusese sfântul. Când au fost la o distanță bună, Don Bosco le strigă: Da, numerele 10 și 5 vor fi câștigătoare; cine va lua aceste două numere va câștiga adevărată bogăție, căci 10 sunt poruncile dumnezeiești, iar 5 sunt poruncile bisericesti; de le veți ținea pe acestea, veți câștiga împărăția cerului! Altfel nu!

— In acest an și nouă ni-se va da ocazie să câștigăm comoara de care vorbea sfântul; numerele câștigătoare sunt aceleași, depinde numai de noi, ca să ne folosim bine ori rău, de timpul pe care-l avem la dispoziție. Vom face-o ascultând de îndemnul Apostolului, care zice: „Cât avem prilej, să facem bine la toți”. (Galateni, 6, 10).

— Comandantul infrânt a fost în stare să se încurajeze de

Ioan, — e pornit spre noi plin de mânie, știind că are puțin timp pentru a ne pierde”. Cum dușmanul nostru nu pierde nici-o clipită pentru a ne arunca'n iad, iar noi să pierdem degeaba timpul pe care Dumnezeu ni-l-a dat ca să ne mântuim?! Să fie posibil așa ceva?! — sf. Alfons de Liguori.

— În sine, timpul nu-i nici bun, nici rău; tu îl faci bun de practici virtuțile, sau îl faci rău de te lași stăpânit de patimi. Timpul pe care nu l-ai petrecut în practicarea virtuților, e mort; cași cum nici n'ar fi fost! — sf. Ieronim.

— Sf. Bernadin de Siena a zis, că un singur moment, prețuiește cât Dumnezeu, pentru că în fiecare clipită, omul poate, — printr'un act de părere de rău perfectă (contrițiune) și de iubire, — să câștige grația lui Dumnezeu și fericirea veșnică. Timpul este o comoară ce nu se găsește decât în viața aceasta, iar în cealaltă nu, — nici în iad, nici în rai. Iadul răsună de un continuu strigăt al celor condamnați: „O, de ce n'avem baremi un ceas de vreme, ca să ne pocăim?!” — sf. Alfons de Liguori.

Timpul este groaznic! — Și pentru ce? Pentru că în fiecare moment putem păcătui, putem muri și ne putem osândi. — Ticălosul de mine; mi-am petrecut timpul în vanități, în copilării, în plăceri deșarte, în petreceri și păcate?! Ce plăcere am acum, după ce mi-am pierdut timpul? La ce pagubă nu m'am expus eu, întrebuițându-l atât de rău? În acest timp eu am putut deveni un sfânt, și iată-mă tot în păcate! O de nu mă voi gândi să-l întrebuițez mai bine, va veni o zi, când eu voi cere dela Dumnezeu baremi o oră pentru a mă întoarce și a mă pocăi, dar această oră nu mi-se va da nici-odată! — sf. Leonard.

Privind mormintele, sf. Camin de Lellis și-a zis în sine: „Dacă acești morți ar putea reveni la viață, ce n'ar face ei pentru viața veșnică și eu, care am timp ce fac pentru sufletul meu?” Acest sfânt s'a gândit astfel din umilință, dar noi, ne putem teme că suntem cași smochinul neroditor, despre care Mântuitorul s'a plâns zicând: „Iată, de trei ani vin și caut rod în smochinul acesta și nu găsesc” (Lc. 13, 7) — Noi suntem în această lume mai demult decât de trei ani, ce roade am adus? Nu uita — zice sf. Bernard — că Mântuitorul nu caută numai flori, ci fructe: adică, El nu vrea numai gânduri și hotărâri bune, ci mai

Petru Bologa

ales fapte bune! Să ne grăbim, deci, să profităm de timpul pe care Dumnezeu — în milostivirea sa ni-l-a dat, pentruca să

nu ajungem într-o zi să ni-se spună: „Nu mai este timp!” — sf. *Alfons de Liguori*.
Trad. de P. B.

Crăciunul celor oropsiți

O mare fericire a Crăciunului este de a piciuni bucurie altora și mai ales celor oropsiți. Societățile de binefacere mai ales la Crăciun au ocazia de a desvolta o activitate intensă pe teren caritativ. Sărăcii cărora nu le dă mâna, ca la Crăciun să scape de grija pâinei, bolnavii din spitale, mai ales alienații, pe cari toți i-au uitat, cași cum ar fi morți, cei din închisori, acești naufragiați ai vieții, cari ispășesc greu un păcat săvârșit într-un moment de inconștiență, pe cari societatea i-a scos din sânul ei, cari totuși au dreptul la viață omenească, pe cari nu trebuie ca să-i tratăm ca pe niște epave moarte, ci să le dăm o mână de ajutor — toți aceștia au nevoie de inimi caritabile și de o rază de bucurie în ziua Nașterii Domnului. Nu de geaba pune Isus cași o condiție a mântuirii actele de caritate: *bolnav am fost și nu m-ați cercetat, închis am fost și nu ați venit la mine.*

Anul acesta am asistat în două locuri la serbarea din ajunul Nașterii. 1. La spitalul de alienați din bunăvoința Dnului Dr. Vasile Ilea și cu contribuția inimilor caritabile în sala cea mare a spitalului s'a ridicat un pom de Crăciun frumos împodobit. Bolnavii adunați în jurul acestui pom, parcă și-au recăpătat rațiunea odată pierdută. În ochii lor strălucește raza cunoașterii, privirea lor îndreptată spre pom se umple de bucurie și când corul infirmierilor intonează: „O ce veste minunată” gurile se deschid și multe dintre bolnave cu glasuri arginții acompaniază corul. În programul serbării, la care și-au dat concursul afară de corul infirmierilor și elevele și elevii: Muji Ilea, Babi și Lola Bărescu, V. Navodarschi, I. Herbil, Vasile și Gh. Munteanu și Ghițu Bercea, au fost încadrate și puncte executate de bolnavi și bolnave pătrunși de mistică bucurie a pomului de Crăciun cu luciditate surprinzătoare. Punctul culminant al serbării a fost o minunată bucată cântată la vioară de bolnava sora Delfina acompaniată de bolnavul Mota.

2. La închisoare. Sentimente și mai puternice m'au cuprins la serbarea dela închisoare. Cât suflet și câtă credință plină de căință am constatat în cântul vibrant al deținuților! Toată nenorocirea vieții lor a

dispărut, zidurile reci ale închisorii s'au umplut de căldură, inimile s'au deschis și acești oropsiți ai vieții, pe cari lumea îi crede incapabili de elevare sufletească, cu ochii înlăcrimați vesteau în colinde frumos pregătite de deținuții capabili și pricepători, marea bucurie a Nașterii Domnului. Păcat că lumea nu se interesează de acești nefericiți, cari nu-și pot petrece serbătorile la căminul familiar, ci de parte de soție și copii își petrec zilele între ziduri groase, cu geamuri cu zăbrele, mereu sub ochii veghiatori ai paznicului inarmat.

Atâtea lacrimi sunt de șters aici, atâtea suflete de îndreptat! Mulțumită vrednicului și inimosului director, Eusebiu Linișchi, aici încă a pătruns caritatea atot mângăitoare. Doamnele din congregație au binevoit a trimite darurile lor. Grație acestor daruri sărmanii prinși s'au săturat nu numai trupește, ci de Crăciun au putut să simțască, că mai sunt suflete cari înțeleg, că pe cei căzuți trebuie ai ridica, iar nu ai pecetui pentru totdeauna cu sigiliul infamiei. Și acest gând a fost cel darul mai frumos, a spus unul dintre ei în cuvintele lui de mulțumită.

Tututor acelora, cari au contribuit cu darurile lor pentru de a părtăși bucuria celor nefericiți din închisoare, — conlucrând prin aceasta la nașterea omului nou din ei, — confesorul închisorii pe aceasta cale le mulțumește.

Din viețile sfinților.

Sf. Silvestru Papă

Sf. Silvestru s'a născut în Roma din familie aleasă. Încă de mic fu dat evlaviosului preot Cirinus spre instrucție și bună-creștere. Zelul și virtuțile acestui preot tânărul Silvestru le urmă cu diligență. El avea mare înclinare spre viața bisericească. Peste scurtă vreme calitățile sufletești și dispozițiile inimii îl prezentau ca pe unul care poate fi primit în serviciul clerical al bisericii. Pe acest tânăr plin de speranțe Papa Marcellin l-a ridicat la sf. Preoție, înainte de perzeștia a 10. a și cea mai cruntă a lui Dioclețian. Pentru mărinimozitatea în împlinirea datorințelor sale preoțești pe timpul persecuțiilor, pentru curajul de a cerceta temnițele și închisorile fixite de creștini, pentru încurajarea și întărirea lor în chinurile cele mai grele, pentru iubirea și blândețea în a mângăia pe cei necăjiți și-a câștigat stima poporului. Astfel nu este mirare că după moartea Papei Melchiade, Silvestru fu ales de popor cu aclamații unanime de cărmăciu al Bisericii în scaunul sf. Apostol Petru la anul 314 după Hristos.

Când împăratul Constantin dădu libertate bisericii în anul 312 și declară creștinismul bisericească de stat, activitatea papilor se schimbă. Chemarea înaltă și grea a Papei Silvestru a fost ca această libertate a bisericii s'o aplice prin legi înțelepte în viața practică. Dar biserica nu se bucură multă vreme de pace. Două erezii s'au ivit pentru a turbura domnia Papei Silvestru. Prima a fost a Donațistilor care se lăfise în Africa

invățând că membrii bisericii sunt numai drepti nu și cei păcătoși... Această învățătură eretică a fost combătută de un sinod compus din 200 Episcopi la Arles. A doua erezie mult mai lăfăită ca ce dintâi a fost cea ariană. Pentru combaterea acesteia Papa Silvestru a convocat primul conciliu universal la Niceia în anul 325 unde s'au adunat 318 Episcopi și o mulțime de bărbați străluciți în științele dumnezeiești. Papa Silvestru a trimis doi delegați în fruntea acestui conciliu pentru al prezida. Toți episcopii au osândit erezia ariană și au mărturisit credința, că Isus Hristos este fiul lui Dumnezeu unul născut, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, carele este o ființă cu Tatăl. Hotărârea acestui conciliu Papa Silvestru a întărit-o în Roma în mod sărbătoreț punând deasupra altarului icoana Maicii Domnului cu inscripția: „Bucuria creștinilor”, întru mărirea lui Dumnezeu, a Fiului său și a binecuvântății sale Maice. Sf. Silvestru cu ajutorul împăratului zidi pe mormântul sf. Petru o biserică frumoasă cu 80 stâlpi de marmoră. Acesta a fost locul de închinare unde lumea creștină și-a plecat genunchii pentru a cinsti rămășițele pământești ale Corifeului Apostolilor timp de 1100 ani până fu ridicată bazilica de azi a sf. Petru.

După ce conduse Biserica aproape 22 ani cu înțelepciune și pricepere, a sfârșit viața lungă și bogată în fapte și virtuți prin o moarte liniștită în anul 335 după Hristos. Sf. Silvestru fu el

33 lea urmaș al sf. Petru pe tronul pontifical tocmai pe timpul când trecură 300 ani, cei mai grei din viața bisericii. Precum în acești ani întunecoși de lupte, persecuții și grele încercări viața bisericii era ascunsă în galerii, biserici și cimitire săpate sub pământ, iar în timpul Sf. Silvestru serviciul divin se desfășoară meestos în catedrale și domuri mărețe, unde împărații și puternicii lumii își pleacă frunțile cu umilință. Așa va fi și biserica universală sau catolică la sfârșitul lumii când Hristos va veni iarăș cu putere mare triumfând în lupta cu Anticrist. Atunci serviciul divin care va dăinui până la sfârșit în încercările acestui surghiun pământesc, se va schimba mutându-se în nesfârșita Catedrală de lumină a Ierusalimului ceresc unde cu fericire nesfârșită vom lăuda în veci pe iubitul nostru Mântuitor care va șede pe tronul glorios de-a dreapta Tatălui. Acea zi veșnică de fericire după care nu va mai urma niciodată noapte, aceea este dulcea speranță a fiecărui creștin care aparține la biserica adevărată a lui Hristos. Traducere liberă din l. germană *Ierom. Iosif Miclea O.S.B.M*

Emil Bran

În lunile din vara ale acestui an care trece, preoții parohiilor din Sighet au primit un puternic ajutor în persoana părintelui canonic Emil Bran dela Oradea. Venerabilul preot, în vârstă de 74 ani, nu vrea să guste odihna binemeritată. Deși acum, când în ziua de 30 Decembrie își sărbătorește jubileul de 50 de ani de preoție, deși acum, cu data de 1 Ianuarie 1939 intră în penzie, el muncește și lucrează cu un elan și putere rară. Ne-am obișnuit să-l vedem cu capul alb de cinstit patriarh slujind zi din zi la altarul Domnului, dela care nu-l oprește nicio căldură verii și gerul iernii, nici întunericul ce stăpânește la 7 dimineața. Ne-am obișnuit să-l vedem în scaunul de mărturisire îndreptând greșelile și dând sfaturi pentru o și mai bună viață. Ne-am obișnuit să-i ascultăm glasul blajin de slujitor al Domnului, care nu cunoaște ore oficiale, nici concediu și nici nu vrea se înțeleagă inactivitatea penzionării. Aceea ce face acum, nu e altceva, decât continuarea neîntreruptă a activității unei vieți plină de roade. Înainte de ce ar fi fost indicat la înalte demnități de vicar al Sălajului și apoi parohul catedralei din Oradea și canonic onorat, a pastorit în Dragomireștii Maramureșului. Mărețea bisericească de acolo și frumoasa casă parohială sunt roadele ostenețelor sale. Dar nu e datoris noastră de a arăta multele sale osteneți. Noi avându-l între noi, ca tipul adevăratului preot după rânduiala lui Melchisedec, cu ocazia jubileului de 50 de ani de preoție și cu ocazia retragerii în penzie îi dorim dela bunul Dumnezeu mulți ani fericiți spre binele Bisericii necemului nostru.